Chapter 8

Sandali kung nakalimutan si Petrus dahil sa aking pinanuod.

Nang matapos ang pag-eensayo ng boyfriend ni Ergie sa baseball ay nagmamadali na akong nagpaalam sa kanilang lahat at aalis.

"Sige mauna na ako sa inyo Ergie, pakisabi na lang sa boyfriend mo," pinal kong sabi sa kaibigan at hindi na ako nagpapigil pa.

Tuluyan na akong naalam sa kaibigan dahil hindi ko na mahihintay ito. Nakikipag-usap pa si Taniel sa mga kasama niya at base sa mga itsura nito ay mukhang importante ang mga pinag-uusapan nila dahilan kung bakit hindi ito dumiretso kay Ergie. Nakokonsinsiya man ako kay Ergie pero kailangan ko pa kasing puntahan si Petrus.

Nagmamadali akong umalis at halos takbuhin ko na ang daan patungo sa gymnasium. Kung saan nagsasanay ng mabuti si Petrus.

Wala na akong ibang naisip kundi ang puntahan lang si Petrus. Ngunit wala na sila pagdating ko. Tanging si Manong Julio lang ang naabutan kong naglilinis at nilalampaso ang cover court. Medyo nakaramdam ako ng lungkot pero wala na akong magagawa.

When I got home I went straight to the bedroom. I rested for a while and read some text messages I hadn’t looked at earlier. I was sad to see the text messages from all my friends. Petrus didn't even text me. Matagal kong tinitigan ang cellphone ko. At ang naiisip ko lang ngayon ay sana eh text man lang niya ako.

I typed a message in the screen but I deleted it. I started typing again but I'm not sure about my text. So I deleted it again. I stared intently at the phone screen and let out a loud sigh. I don't know what to do, I want to text him but I feel embarrassed. Kung kailan okay na kami ngayon saka pa ako nakaramdam ng hiya.

Pabagsak kong hiniga ang sarili ko sa kama at nagpapadyak sa inis. I think I'm falling in love with him. Hindi na kasi ako mapakali sa tuwing hindi ko siya nakikita at alam kung hindi lang ito simpleng atraksiyon lang. Nasa malalim ako ng pag-iisip nang biglang may kumatok sa pinto. Tinatamad akong bumangon pero binuksan ko pa rin ito.

"Ate Karen, bakit po?" tanong ko sa kasambahay dahil nagtataka.

"May naghahanap sa'yo sa baba. Pinapasok ko na, kaibigan mo naman 'yon," nakangiti niyang sabi.

Tumango ako. "Okay po pakisabi na lang na hintayin lang ako saglit. Mag sha-shower lang ako saglit," tumango sa akin ang kasambahay at nagpaalam na itong aalis.

Dumiretso na ako sa banyo at nag-shower na. Gaya ng daily routine ko, pagkatapos maligo ay nagbihis ako ng pambahay. Na excite ako because Ergie visited me. She was the only friend I thought would visit me. Mabuti na lang at nandito siya kahit papaano ay mabawasan ang lungkot ko. Wala rin kasi si Mommy at Daddy kaya wala akong makausap, ang mga kasambahay naman ay busy sa kaniya-kaniya nilang mga trabaho. Binilisan ko ang pagbibihis at naglagay ng pabango sa katawan. Inayos kong mabuti ang buhok ko at naglagay rin ng konting pulbo sa mukha. Hindi ko rin kinalimutan ang maglagay ng mapulang kulay sa aking labi.

Nang makarating sa living room ay naabutan kong nakaupo si Petrus sa couch. I felt shocked because I didn’t expect him to be my guest. Nakasuot siya ng jacket na may hood at ang kulay na gray ay bumagay sa kanya. He's wearing a black sweat pants and it really suits him. Hindi ko alam kung bakit bigla na lang humina ang lahat sa paligid. Ang ngiti niyang sumalubong sa akin ay halos hindi na ako makagalaw. Naging buo ang araw ko bigla dahil nakita ko siya ngayon ngunit tila tinatraydor ako ng aking puso. Hindi ako makampanti dahil sa hindi malamang dahilan ay kinabahan ako ng sobra. Nawala na lang bigla ang lahat ng lungkot ko kanina na parang bula. Nang tumayo siya at hinihintay ako habang ngumiti ay para akong mahihimatay. Nang makabawi sa aking pagpapantasya ay tinanong ko ito. Parang ang awkward ng sitwasyon dahil halatang hindi ko alam ang aking gagawin. Hindi ko alam kung yayain ko ba siyang umupo muna o mananatili lang kaming nakatayo. Nataranta ako pero na-realise ko na dapat hindi ko ipahalata.

"Bakit ka nandito?" I attended him to sit on the couch and had not yet over come in amazement.

"Na miss kita eh!" simple nitong sagot. Umayos siya ng upo halatang kinakabahan rin.

Nanlaki ang mata ko dahil sa kaniyang sinabi ngunit kaagad din bumalik sa normal. Kinilig ako ng husto ngunit pinigilan ko ang aking sarili. Upang mapigilan ang ngiti sa labi ay kinagat ko ang ilalim ng aking pisngi at lumingon sa bintana para makaiwas sa kaniyang tingin.

"Ano bang pinagsasabi mo?" kunwari kong tanong.

"Na miss nga lang talaga kita," sinsero niyang sabi pero seryoso pa rin ang mukha.

Naging tahimik ako at hindi alam kung ano ang aking sasabihin. Maging siya man ay naging tahimik na rin. Wala akong ibang naririnig kundi ang pintig lang ng aking puso. Para nang luluwa sa kinalalagyan dahil sa bilis at lakas na para bang nakikipag karera sa takbo.

"Bakit hindi ka nanuod kanina?" malungkot niyang tanong at matiim akong tinitigan.

Halata sa boses nito ang kalungkutan kaya napalingon ako sa kaniya parang hindi ako makapaniwala. Nagkasalubong ang mga mata namin at para akong nahihipnotismo sa mga mata niyang kulay kayumanggi na bumagay rin sa kanyang mga tuwid at makakapal niyang mga pilik mata. He's almost perfect or let's just say he's perfect in my eyes.

"A-ah kasi nanuod ako ng baseball kanina," nauutal kong sabi. Tumango naman siya at mas lalong nalungkot.

"Sino'ng pinanuod mo?" ulit niyang tanong. "Si Taniel ba?" patuloy niyang sabi.

Seryoso ang kaniyang mukha at kung hindi ako nagkakamali parang may tunog pagseselos ang kaniyang boses.

"Kilala mo siya?" nakangiti kong tanong at medyo namangha rin dahil kilala niya pala si Taniel.

Ngunit bigla ring nawala ang ngiti ko sa aking labi ng tinitigan niya ako ng mabuti at hindi ko mabasa ang emosyon sa kaniyang itsura. Ngunit isa lang ang alam ko ang mga mata niya ay may paninibugho.

Umayos ako nang upo dahil sa aking napansin. Pero kalaunan ay binalewala ko na lang dahil impossible namang magselos siya. Kahit siguro sa panaginip ay imposible ang mga iniisip ko.

"Sino namang hindi nakakakilala sa kaniya?" natatawa niyang sabi ngunit hindi umabot sa kaniyang mga mata.

"Petrus, okay ka lang?" mabilis kong tanong.

Kasalukuyan siyang nakayuko at napapansin ko ang pagtiim ng kanyang mga bagang. Tumango siya at umayos nang tayo.

"Aalis ka na?" natataranta kongbtanong dahil ayaw ko pa siyng umalis.

"Oo, pasensiya na sa disturbo," he said goodbye to me.

Diretso-diretso ang lakad niya patungo sa pinto kaya tumayo rin ako at sinundan siya.

I held him by the arm to restrain him and invited him to eat together but he removed my hand. I was hurt by what he did but I was even more hurt because his treatment of me is became cold again.

"May problema ba Petrus?" nag-aalala kong tanong.

Gusto kong malaman kung galit ba siya sa akin bago ko siya payagang umuwi.

Pero parang wala siyang narinig at halos hindi niya ako matingnan ng diretso. Nagpatuloy siya sa paglalakad at hindi na ito nagpapigil para magtungo sa pinto. Hindi rin ako makampanti hanggat hindi ko siya nakakausap ng maayos kaya para akong buntot na sumusunod sa kaniya.

"Galit ka ba?" makulit kong tanong dito.

"Hindi," umiiling niyang sagot.

"Bakit pakiramdam ko ay galit ka sa akin?" nalulungkot kong sabi at nakasimangot ngayon sa harap niya.

"Hindi, maybe I'm late," His voice was full of sadness. But I did not understand about anything he said. I don’t know what he was thinking and what he was going through but to see him sad was like my heart was squeezed.

Napatitig na lang ako sa malapad niyang likod habang unti-unti siyang nawawala sa aking paningin.

Sandali kung nakalimutan si Petrus. When Ergie's boyfriend’s practice was over I hurriedly said goodbye to them.

"Sige mauna na ako sa inyo Ergie, pakisabi na lang sa boyfriend mo."

Paalam ko sa kaibigan dahil hindi ko na mahihintay ito. Nakikipag-usap pa si Daniel sa mga kasama at mukhang importante ang mga pinag-uusapan nila dahilan kung bakit hindi ito dumiretso kay Ergie.

Nagmamadali akong umalis at halos takbuhin ko na ang daan patungo sa gymnasium kung saan nagsasanay si Petrus.

Wala na akong ibang naisip kundi ang puntahan si Petrus ngunit wala na sila pagdating ko. Medyo nakaramdam ako ng lungkot.

When I got home I went straight to the bedroom. Rested for a while and read some text messages I hadn’t looked at earlier. I was sad to see the text messages from all my friends. Petrus didn't even text me. Matagal kong tinitigan ang cellphone ko.

I typed a message but I deleted it. I started typing again but I'm not sure about my text. So I deleted it again. I stared intently at the phone screen and let out a loud sigh. I don't know what to do I want to text him but I feel embarrassed. Kung kailan okay na kami ngayon saka pa ako nakaramdam ng hiya.

Pabagsak kong hiniga ang sarili ko sa kama at nagpapadyak sa inis. I think I'm falling in love. Hindi na kasi ako mapakali sa tuwing hindi ko siya nakikita at alam kung hindi lang ito simpleng atraksiyon lang. Nasa malalim ako ng pag-iisip nang biglang may kumatok sa pinto. Tinatamad akong bumangon pero binuksan ko pa rin ito.

"Ate Karen, bakit po?"

"May naghahanap sa'yo sa baba. Pinapasok ko na, kaibigan mo naman 'yon," nakangiti niyang sabi.

"Okay po pakisabi na lang na hintayin lang ako saglit. Mag sha-shower lang ako," tumango sa akin ang kasambahay at nagpaalam na itong aalis.

Dumiretso na ako sa banyo at nag-shower na. Gaya ng daily routine ko, pagkatapos maligo ay nagbihis ako ng pambahay. Na excite ako because Ergie visited me. She was the only friend I thought would visit me. Mabuti na lang at nandito siya kahit papaano ay mabawasan ang lungkot ko. Wala rin kasi si Mommy at Daddy kaya wala akong makausap, ang mga kasambahay naman ay busy sa kanya-kanya nilang mga trabaho.

Nang makarating sa living room ay naabutn kong nakaupo si Petrus sa couch. I felt shocked because I didn’t expect him to be my guest. Nakasuot siya ng jacket na may hood at ang kulay na gray ay bumagay sa kanya. He's wearing a black sweat pants and it really suits him Hindi ko alam kung bakit bigla na lang humina ang lahat sa paligid. Ang ngiti niyang sumalubong sa akin ay halos hindi ako makagalaw. Naging buo ang araw ko bigla dahil nakita ko siya ngayon. Nawala na ang lahat ng lungkot ko kanina na parang bula. Nang makabawi ay tinanong ko siya, parang ang awkward ng sitwasyon dahil halatang hindi ko alam ang aking gagawin.

"Bakit ka nandito?" I attended him to sit on the couch and had not yet over come in amazement.

"Na miss kita eh!" simple nitong sagot. Umayos siya ng upo halatang kinakabahan.

Nanlaki ang mata ko dahil sa kanyang sinabi ngunit agad din bumalik sa normal. Kinilig ako ng husto ngunit pinigilan ko ang aking sarili. Uoang mapigilan ang ngiti sa labi ay kinagat ko ang ilalim ng aking bibig.

"Ano bang pinagsasabi mo?" kunwari kong tanong.

"Na miss nga lang talaga kita," sinsero niyang sabi.

Naging tahimik ako at hindi alam kung ano ang aking sasabihin. Maging siya man ay naging tahimik na rin. Wala akong ibang naririnig kundi ang pintig lang ng aking puso. Para nang luluwa dahil sa bilis at lakas.

"Bakit hindi ka nanuod kanina?" malungkot niyang tanong. Halata sa ito sa boses nito kaya napalingon ako sa kanya. Nagkasalubong ang mga mata namin at para akong nahihipnotismo sa mga mata niyang kulay kayumanggi na bumagay rin sa kanya mga tuwid at makakapal niyang pilik mata. He's almost perfect or let's just say he's perfect in my eyes.

"A-ah kasi nanuod ako ng baseball kanina," nauutal kong sabi. Tumango naman siya at mas lalong nalungkot.

"Sino'ng pinanuod mo?" ulit niyang tanong. "Si Daniel ba?" patuloy niyang sabi. Seryoso ang kanyang mukha at kung hindi ako nagkakamali para siyang nagseselos.

"Kilala mo siya?" nakangiti kong tanong at namangha dahil kilala niya pala si Daniel. Ngunit bigla ring nawala ang ngiti ko sa labi ng tinitigan niya ako ng mabuti. Ang mga mata niya ay may paninibugho.

Umayos ako nang tayo dahil sa aking napansin. Pero kalaunan ay binalewala ko na lang dahil impossible namang magselos siya. Kahit siguro sa panaginip ay imposible amg iniisip ko.

"Sino namang hindi nakakakilala sa kanya?" natatawa niyang sabi ngunit hindi umabot sa kanyang mga mata.

"Petrus, okay ka lang?" mabilis kong tanong.

Kasalukuyan siyang nakayuko at napapansin ko ang pagtiim ng kanyang bagang. Tumango siya at umayos ng tayo.

"Aalis ka na?"

"Oo, pasensiya na sa disturbo," he said goodbye to me.

I held him by the arm to restrain him and invited him to eat together but he removed my hand. I was hurt by what he did but I was even more hurt because his treatment of me became cold again.

"May problema ba Petrus?" nag-aalala kong tanong.

Parang wala siyang narinig at halos hindi niya ako matingnan ng diretso. Hindi siya nagpapigil at nagtungo na sa pinto. Hindi rin ako makampanti hanggat hindi ko siya nakakausap ng maayos. Kaya para akong buntot na sumusunod sa kanya.

"Galit ka ba?"

"Hindi, maybe I'm late," His voice was full of sadness. But I did not understand about anything he said. I don’t know what he was thinking and what he was going through but to see him sad was like my heart was squeezed.